

scrisoare de început 01

Întotdeauna și întru toate,
ține-te de Dumnezeu!

editorial 03

Rădăcini,
de Virgiliu Gheorghe Vlăescu

stareți ai ziilor noastre 06

Duhovnicul Ilie Hulpe,
de Nectarie Munteanu

noi canonizări 10

Sfânta Elisabeta de la Pasărea, binecuvântată
roadă a neamului românesc (II)

sfinții Apusului 15

Sfântul Mucenic Kilian, Apostolul Franconiei

poezie creștină 20

Sunt, Doamne, copt pentru cules,
de Radu Gyr

școala părinților 22

Coronița de premiant,
de Psiholog Dr.
Irina Petrea-Sullivan

27

ChatGPT și gândirea critică:
oportunități și riscuri,
de Conf. univ. dr.
Andrei Drăgulescu

știința de a iubi 31

Modelul patern și relațiile de cuplu ale copiilor

cu noi este Dumnezeu 36

Când erau momente foarte grele,
L-am simțit pe Dumnezeu aproape de mine

40 cuvântul duhovnicului

Părintele Michel Quenot:
Rădăcinile noastre sunt Hristos

48 oglindiri ale Cuvântului

Elegie pentru persoana a II-a plural,
de Ninel Ganea

50 biblioteca noastră

Profetul de la munte

52 convertiri

De vorbă cu Agnes Warwick
despre limitele viziunii materialiste asupra
lumii: Stăteam în fața unei alegeri

58 liturgica

Mitropolitul Athanasie al Limasolului:
„Pentru toate orașele și satele
și cei ce locuiesc într-însele” (II)

62 școala astăzi

Stephen Blackwood:
O cultură este, în esență,
ceea ce am învățat să iubim

67 minuni

„Aveți aici, în Shanghai,
un mare sfânt rugător”

68 lecția de luciditate

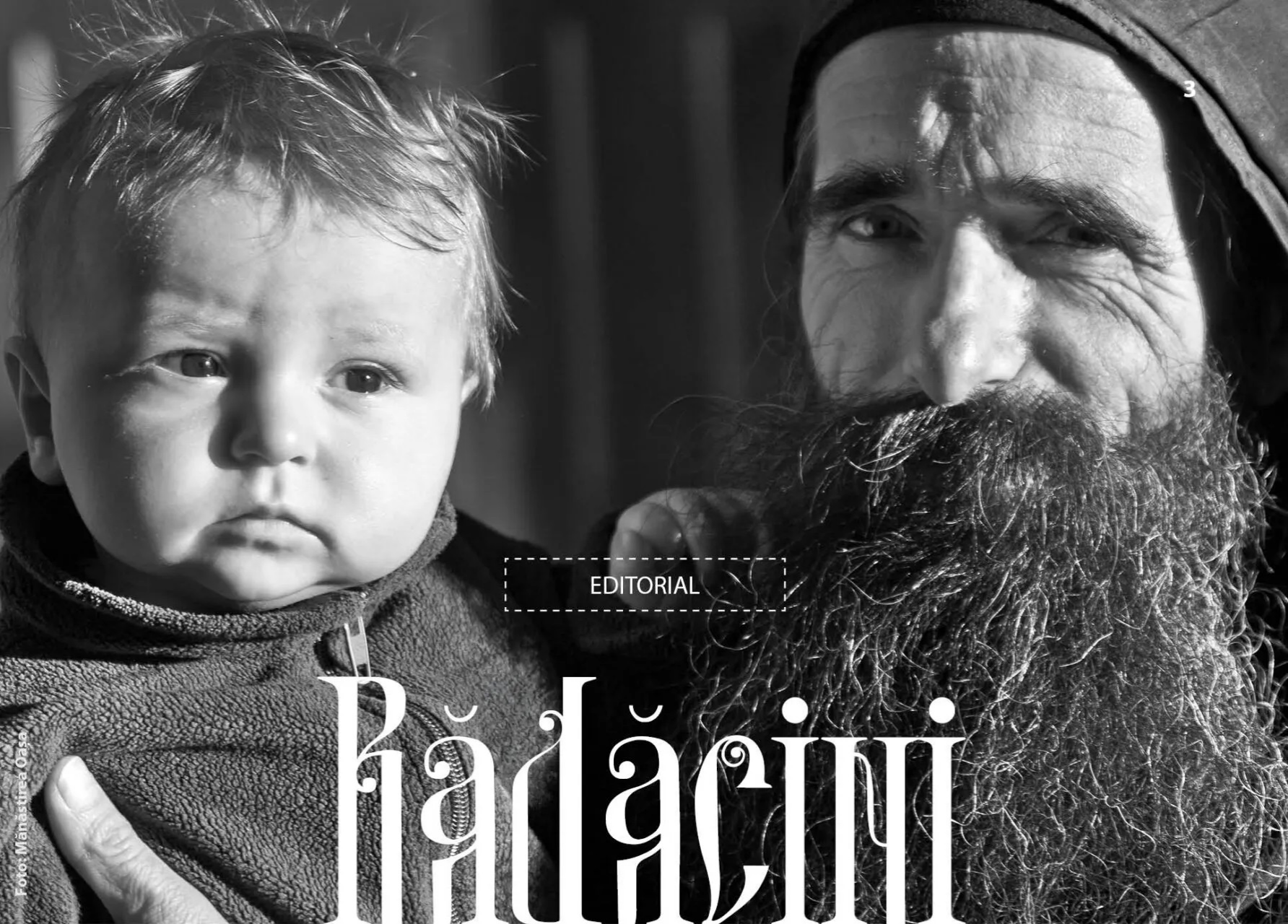
Woke vs Awake,
de Lavinia Bădeanu

75 cuvinte vii

Din istoria pătimirilor românești

79 actualități

Festivalul de chitară clasică
Sinaia, 6-11 iulie 2026

EDITORIAL

Rădăcini

În mod clar, lumea este astăzi orientată către „a avea” – dintr-o eroare a civilizației noastre, care s-a predat pe sine consumului și publicității. „A avea” ține de aparență, de imagine, așa cum ține și politicianul și, mai ales, mass-media astăzi. Pentru lumea noastră nu contează ceea ce este, tocmai pentru că „a fi” este subjugat, este tiranizat de „a avea”. Dimpotrivă, „a fi” este legat strâns de Dumnezeu, de Ființă sau ființare, nu de vreo idee superioară celorlalte, ci, pur și simplu, de cel mai concret fapt din viața noastră și a lumii. Dumnezeu este Cel ce *este*, și atât.

Numai în acest sens, omul *este*, și îi este suficient să fie, netrebuindu-i mai mult, dacă „a fi” se manifestă prin relație, prin aspirație și mai cu seamă prin rădăcini și certitudini. Așa a fost omul de când e lumea. Și astfel nu avea timp să se mai gândească sau să simtă că este nefericit, atâta timp cât iubea, cât era îndrăgostit de

omul de lângă el, de lume și viață și mai ales de Dumnezeu. Lucrurile erau mult mai simple și, desigur, mai frumoase. Asta pentru că tot ceea ce a zidit Domnul a fost bun foarte, nu numai în virtutea Frumosului care irumpe din orice, ci spre Binele omului.

Dar această luptă cu Dumnezeu pe care o duce omenirea astăzi nu este a ei. Și desigur că oamenii în general nici nu realizează acest lucru. Nu ne dăm seama că prin mai toată viața modernă, imprimată lumii astăzi, noi oamenii ne-am întors fața de la Dumnezeu. De aceea și durerea imensă care invadează lumea și o scufundă într-o depresie și anxietate generalizată, deasupra căreia se ridică ca valurile peste mare un uriaș și hidos hohot de râs, al celui care stă în spatele acestui scenariu al îndepărtării omului de Dumnezeu.

Oamenii zilelor noastre nu mai au certitudini, tocmai pentru faptul că orice certitudine

† 8 IULIE

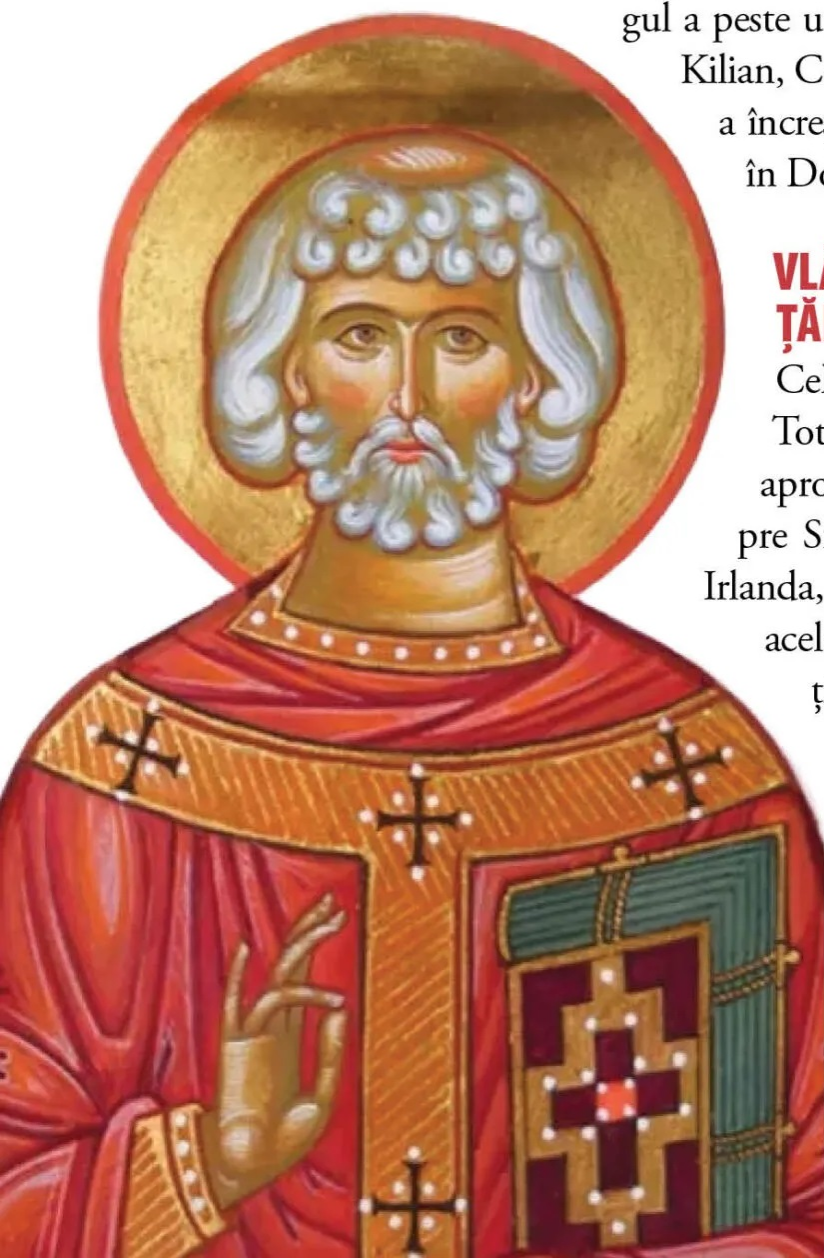
Sfântul Mucenic Kilian, Apostolul Franconiei

În istoria Bisericii există sfinți care, prin jertfa lor, au schimbat nu doar viețile oamenilor, ci și destinul unor popoare întregi. Unul dintre aceștia este Sfântul Mucenic Kilian, episcop misionar venit din Irlanda și cinstit până astăzi drept Apostolul Franconiei, împreună cu însoțitorii săi, preotul Colman (Kolonat) și diaconul Totnan. Viața lor este o mărturie despre arderea de tot a dorinței de propovăduire și „înstrăinarea” pentru Domnul despre care vorbeau în Răsărit Sfântul Ioan Scărarul și Avva Isaia, curajul mărturisirii, și rodnicia unei jertfe din iubire pentru Hristos. **(S.T.)**

Până în zilele noastre, în jurul datei de 8 iulie, întregul Würzburg îi cinstește pe cei trei sfinți prin procesiuni cu moaștele lor, prin slujbe și pelerinaje, credincioșii cerându-le ajutorul așa cum strămoșii lor au făcut-o de-a lungul a peste un mileniu. Pentru întreaga Germanie creștină, Sfinții Kilian, Colman și Totnan au reprezentat temelia duhovnicească a încreștinării poporului și modelul de atitudine cu nădejde în Domnul în fața morții.

VLĂSTARELE UNEI ȚĂRI BINECUVÂNTATE

Cele două biografii dedicate Sfinților Kilian, Colman și Totnan, *Passio Kiliani minor* și *Passio maior*, redactate la aproximativ două secole după martiriul lor, vorbește despre Sfântul Kilian care s-a născut în jurul anului 640 în Irlanda, într-o familie nobilă și profund credincioasă. Irlanda acelor vremuri era numită pe bună dreptate „Insula Sfinților”, căci mănăstirile sale deveniseră mari centre de spiritualitate și cultură. Acolo a primit tânărul Kilian o educație aleasă, deprinzând atât studiul Sfințelor Scripturi, cât și rânduiala vieții de nevoință, după modelul Sfântului Columban († 5 iunie). Dorind să urmeze exemplul Sfântului Columban, s-a retras pentru o vreme în liniștea singurătății, unde și-a întărit sufletul prin rugăciune și aspră nevoință. În acea tăcere binecuvântată s-a pregătit, fără

Coronița de premiant

Anul școlar s-a încheiat și am intrat oficial în vacanța de vară, dar finalul de iunie m-a pus serios pe gânduri. O anumită nostalgie a serbărilor școlare reînviată de parfumul florilor de tei, niște statistici date publicității la final de an școlar, poate și pentru că a venit vremea secerișului la grâu și alte păioase, m-au pus pe gânduri. Ce semințe plantăm? Ce vom culege? Ce am și început să culegem din ceea ce am semănat în anii din urmă? **(I.P.-S.)**

Zeci de ani, premiul întâi cu coroniță a fost cinstea cea mai înaltă pe care o putea dobândi un școlar, dar și familia acestuia, așa cum mulți dintre noi ne aducem aminte din propria copilărie, așa cum ne aduce aminte și neuitatul Marin Preda în „Moromeții” săi. Strădania consecventă a unui elev de-a lungul unui întreg an școlar în a învăța și a se purta cel mai bine dintre toți colegii lui de clasă era răsplătită cu un pachet de cărți, o diplomă frumos scrisă și o coroniță de flori și frunze de stejar, amintind de cununa de frunze de laur, simbol universal al victoriei,

triumfului, excelenței și onoarei în civilizația greco-romană. Laurii au împodobit mai întâi capetele poetilor, filosofilor, academicienilor, atleților, vitejilor eroi ce se întorceau victorioși din luptă, și, mai târziu, chiar și capetele împăraților Romei.

În sport, chiar și acum, în anumite competiții, învingătorul primește, pe lângă medalie și o cunună menită să aducă o recunoaștere simbolică a excelenței de care a dat dovadă. În Italia, studenții poartă în ziua absolvirii cununa de frunze de laur și flori ca simbol al strădaniei și reușitei universitare.

În ultimele decenii, în România, această practică a premierii cu coroniță a celui mai bun elev din clasă a devenit controversată, așa

PĂRINTELE MOISE MCPHERSON

Modelul patern și relațiile de cuplu ale copiilor

Doresc să analizez relațiile pe care le observ frecvent între bărbați și femei, atât în societate, cât și în Biserică. Nu este nicidecum vorba despre o critică la adresa femeilor și nici despre afirmația că bărbații ar proceda întotdeauna corect. Dimpotrivă, în orice dinamică dintre bărbați și femei, bărbații poartă, în mare măsură, responsabilitatea pentru ceea ce se întâmplă în societate. Aceasta ține de însăși natura rolului lor înăscut de lider. Din acest motiv, întregul discurs despre „pastila roșie”, masculinitate și anti-feminism conține, fără îndoială, un sâmbure de adevăr, însă ignoră adesea eșecurile grave ale bărbaților din ultimele cinci-șase decenii și multe dintre acțiunile lor care au contribuit la apariția și consolidarea acestor realități. **(Pr.M.McP.)**

Nu vom analiza toate aceste mecanisme și cauzele lor profunde. Aș dori însă să trec în revistă trei tipuri comune de relații și să arăt de ce bărbații – în special cei bine intenționați – ajung atât de des să eșueze în relațiile lor.

Prima dinamică dintre bărbați și femei apare atunci când o femeie ajunge să creadă despre sine că nu este vrednică de dragoste

sau de prețuire. Există mai multe motive pentru care se ajunge aici. Unul dintre cele mai importante este absența modelului patern, o realitate tot mai răspândită în societatea contemporană. În ultimele decenii, mulți bărbați nu și-au împlinit așa cum se cuvine rolul de soți și tați, iar consecințele se văd în numărul mare de divorțuri, infidelități, dependențe și alte forme de dezintegrare familială.

DE VORBĂ CU VICTORIȚA CORUȚ,
SORA SFINTEI ELISABETA DE LA PASĂREA

Când erau momente foarte grele, L-am simțit pe Dumnezeu aproape de mine

Vă invităm să poposim în Benia, un sat din Bucovina, în casa Victoriței Coruț, sora Sfintei Elisabeta de la Pasărea. Victorița, prin amintirile pe care le deapănă despre greutățile prin care a trecut familia din care provine (o familie cu zece copii), dar și propria familie (este mamă de șase copii), ne predă o lecție de care avem nevoie, despre smerenie, simplitate și lăsarea în voia lui Dumnezeu. **(R.T.)**

– Doamna Victorița, pentru început, vă rog să ne spuneți câteva lucruri despre familia dumneavoastră.

– Sunt dintr-o familie cu zece copii, eu fiind mezină. Am crescut mai mult cu penultimii frați, pe cei mari nu i-am mai prins acasă. Îi țin minte

doar de când veneau în vizită. Și ne adunam toți, eram o familie mare, eram bucuroși și uniți.

– Era un lucru obișnuit ca familiile să aibă mulți copii, mai ales în mediul rural?

– Era un lucru obișnuit. Majoritatea familiilor aveau 4, 5, 6 copii, adică toți aveau